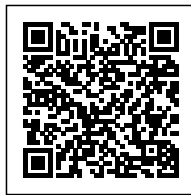

TÍCH TRUYỆN PHÁP CÚ - PHẨM 2 (PHẦN 4/9)

TÍCH TRUYỆN PHÁP CÚ - PHẨM 2 (PHẦN 4/9)

Tập "Tích truyện Pháp cú" này được dịch theo bản Anh ngữ "Buddhist Legends" của học giả Eugène Watson Burlingame. Nhà học giả này đã căn cứ trên nguyên tác Pháp Cú Sớ Giải (Dhammapada Commentary) bằng tiếng Pàli.

TÍCH TRUYỆN PHÁP CÚ

Nguyên tác: "Buddhist Legends"
Eugène Watson Burlingame

PHẨM 2

4/9

THIỆN VIỆN VIÊN CHIẾU

Phần 4: Udena Được Vaasuladattà

Vua Udena còn có một thứ phi khác là Vàsuladattà con gái của vua Canda Pajjota xứ Ujjeni. Câu chuyện như sau:

Một hôm, từ hoa viên trở về, vua Canda Pajjota nhìn ngắm vẻ đẹp rực rỡ của mình rồi hỏi đám cận thần:

- Còn có ai đẹp để rực rỡ như ta chăng?

Họ đáp:

- Vua Udena xứ Kosambi rực rỡ hơn bội phần.

- Vậy thì hãy bắt ông ta làm tù binh.

- Không bắt hẳn được đâu, tàu bệ hạ.

- Sao vậy?

- Vì ông ta biết cách dẫn dụ loài voi. Có thể đuổi voi đi hay bắt voi lại tùy ý bằng cách đọc chú và chơi đàn. Không ai có nhiều voi cưới như Udena.

- Vậy là không thể bắt được ông ta sao?

- Nếu bệ hạ nhất quyết muốn bắt, hãy làm một con voi bằng gỗ, đưa đến gần vua Udena, lại tạo thêm tiếng ngựa hí, vua sẽ đi ra xa để xem là voi hay ngựa, và sẽ bị bao vây, lúc đó Ngài có thể bắt vua.

- Quả là diệu kế!

Rồi vua cho làm một con voi máy bằng gỗ, bọc vải và sơn thật khéo, xong mang đặt trên bờ hồ gần xứ của kẻ thù mình. Trong bụng voi có sáu mươi người đi tới lui.

Thỉnh thoảng họ xúc những xẻng phân voi đổ ra ngoài. Một tiểu phu trông thấy voi, liền tâu lên vua Udena. Vua và đám tùy tùng liền theo tiểu phu đi xem voi. Đường đi của họ đều bị gián điệp theo dõi và báo tin cho vua Canda Pajjota, và một toán quân được phái đến sát bên Udena, nhưng không để cho vua biết.

Rồi Udena gảy đàn và đọc thần chú thân phục voi, nhưng không kết quả. Voi được những người núp trong bụng điều khiển, chạy như vũ bão như không hề nghe bùa phép. Vua thúc ngựa phi nước đại để cố theo kịp voi, nên quân lính bị rớt lại đằng sau xa lắc. Khi chỉ còn một mình, người của Canda Pajjota, mai phục sẵn hai bên, ủa ra bắt Udena. Quân lính của Udena thấy vua mình bị sa vào tay kẻ thù, bèn xây một doanh trại ngay bên ngoài xứ ujjeni và ở lại đó.

Canda Pajjota bắt sống và bắt giam kẻ thù xong, mở tiệc ăn mừng ba ngày. Udena nằm trong ngục tối đến ngày thứ ba đánh bạo hỏi người gác ngục.

- Này anh, vua của anh ở đâu?

- Đang chè chén say sưa thì bắt được kẻ thù.

- Vua của anh hành động chẳng khác gì đàn bà. Hắn đã bắt được ta một là tha hai là giết đi, lẽ nào đã làm nhục ta mà chè chén say sưa nữa!

Gác ngục đi báo và nhà vua liền đến hỏi Udena:

- Có phải mi đã nói...như thế, như thế?

- Vâng, đại vương.

- Tốt lắm, ta sẽ tha ngươi nếu như ngươi chịu trao bùa chú cho ta.

- Đồng ý, nhưng khi Ngài nhận bùa chú, ngài có chịu lễ kính ta không?

- Lễ kính ngươi à, không!

- Thế thì ta sẽ trao cho Ngài.

- Ta sẽ hành hình ngươi.

- Ta không sợ, vì Ngài chỉ làm chủ thân xác ta chứ không làm chủ tâm hồn ta.

Nghe Udena trả lời bướng bỉnh như thế, nhà vua bối rối không biết làm sao để đoạt được phù phép. Bỗng vua nghĩ ra một kế, liền bảo:

- Người bảo ta sẽ tiết lộ bài chú cho người nào lễ kính người phải không?
- Vâng đại vương.
- Tốt lắm. Trong nhà ta có một mụ lưng gù. Bà ta sẽ ngồi sau bức màn để nghe người dạy thần chú.
- Gù hay què gì cũng được, miễn là lễ kính ta thì ta dạy thần chú.

Rồi nhà vua đến gặp công chúa Vàsuladattà.

- Con cưng, có một người cùi biết được câu thần chú linh nghiệm và quý báu. Con hãy ngồi bên trong bức màn để hẳn dạy con thần chú. Con nên học với hẳn vì cha không muốn ai khác biết, rồi cha sẽ học lại với con.

Sở dĩ nhà vua phải bịa ra gù lưng và cùi hủi vì sợ hai người yêu nhau.

Một hôm, đến một câu chú sao đó mà Vàsuladattà không thể đọc lại cho đúng, dù Udena đã lặp đi lặp lại nhiều lần. Tức quá Udena la lên:

- Đồ gù dân độn! Môi dày mo, má chur bự! Mi đáng nhận mấy cái tát!

Vàsuladattà cũng giận dữ không kém:

- Đồ hủi hung tợn! Mi nói gì? Dám gọi ta là đồ gù hả?

Udena ngạc nhiên, vén màn lên và hỏi:

- Cô là ai?
- Tôi là công chúa Vàsuladattà.
- Cha cô bảo với tôi cô là người gù lưng.
- Còn ông, vua nói là bị cùi.

Rồi cả hai đồng nói một lượt:

- Vua nói thế vì sợ chúng ta yêu nhau.

Và quả như thế, tình yêu đến, nên từ đó trở đi họ hết học hết dạy.

Nhà vua không biết, thỉnh thoảng lại hỏi con gái:

- Này con, con đang học bài hả?

Công chúa tỉnh bơ đáp:

- Vâng thưa cha.

Ngày kia, Udena bảo với người yêu rằng một người chồng có thể làm được những việc mà cha, mẹ, anh, chị không làm được, và nếu nàng cứu được Udena thì sẽ được ban năm trăm người tùy tùng và phong làm hoàng hậu. Công chúa bằng lòng và đến gặp cha xin mở cửa và một con voi để cưỡi vì cần đi ra ngoài ban đêm, theo sự chỉ dẫn của các tinh tú, tìm một loài được

thảo dùng trong chú thuật. Vua thuận cho, và họ được phép đi lúc nào tùy ý.

Lúc bấy giờ vua có năm vật chuyên chở: một voi cái tên Bhaddavatì có thể đi năm mươi dặm một ngày, một nô lệ tên Kàka có thể đi sáu mươi dặm một ngày, hai ngựa cái Celakanthì và Munjakesì có thể đi một trăm dặm một ngày và một voi tên Nàlàgiri có thể đi một trăm hai mươi dặm một ngày.

Chuyện quá khứ - Canda Pajjota Được Năm Vật Chuyên chở

Hình như trước khi Phật hiện tại ra đời nhà vua đã là nô lệ cho một Trưởng giả. Có lần trưởng giả đi ra ngoài thành tắm, trở về gặp một vị Phật Độc Giác **khất thực** trong thành trở ra, với bình bát sạch như lau, bèn hỏi:

- Bạch Tôn giả! Ngài có nhận được gì không?
- Tôi đã đi một vòng và giờ ra khỏi thành, đạo hữu ạ.

Ngài không trả lời ngay câu hỏi mà nói ra điều không hỏi, nhưng vẫn có nghĩa là không nhận được thức ăn. Nhìn vào bình bát, thấy trống không, Trưởng giả thỉnh Ngài đợi một lát rồi vội vã về nhà. Lúc bấy giờ áp lực xấu ác của Marà trùm khắp thành, nó còn giả dạng đến hỏi Ngài sao không nhận được thức ăn và khuyên Ngài trở lui. Nhưng Ngài đã quyết chí không trở lui, vì biết rằng một lần nữa Marà sẽ dùng quyền lực sai khiến dân cư reo hò và chọc phá Ngài.

Thấy nhà có thức ăn sẵn, Trưởng giả vội bảo tên hầu chạy hết sức mình đến gặp Phật và lấy bình bát mang về gấp. Trưởng giả để thực phẩm đầy bát xong, lại bảo tên hầu tức tốc mang bát giao lại cho Phật, với lời hứa rằng sẽ nhường cho anh ta công đức này.

Tên hầu đi và về mau như tên bắn, và khi đưa bát cho Phật đã bạch rằng:

- Bạch Tôn giả, trong thời gian ngắn con đã đi và về nhanh hết sức mình. Do phước báo của sự nhanh nhẹn này, con mong rằng sẽ được năm vật chuyên chở có thể đi năm mươi, sáu mươi, một trăm và một trăm hai mươi dặm một ngày. Thời gian đi và về đó thân con hun nóng dưới tia nắng mặt trời. Do phước báo việc làm này con mong rằng dù tái sanh ở nơi nào, con cũng sẽ được quyền lực bằng sức mạnh những tia nắng mặt trời.

Chủ con đã nhường công đức của sự cúng dường này, do phước báo đó con mong được dự phần vào giáo pháp Ngài đã ngộ.

Phật hứa khả:

- Sẽ được vậy.

Và Ngài nói kệ:

Mong mọi sở nguyện thí chủ

Được thành tựu tốt đẹp

Mong mọi sở nguyện thí chủ

Viên mãn như trăng rằm

Mong mọi sở nguyện thí chủ

Được thành tựu tốt đẹp

Mong mọi sở nguyện thí chủ

Viên mãn như ngọc lộ quang

Đó là việc làm của vua Canda Pajjota trong kiếp trước, và do phước báo này vua có năm vật chuyên chở

(Hết Chuyện Quá Khứ)

Một hôm nhơn kúc vua Canda Pajjota dạo chơi vườn thượng uyển, Udena bỏ trốn. Ông nhét đầy tiền vàng và bạc vào nhiều túi da lớn, xong đặt lên lưng voi cái, rồi đỡ vàsuladattà lên yên và họ ra đi. Quân thị vệ trông thấy liền phi báo cho vua. Vua sai lính tức tốc đuổi theo. Udena bèn mở túi vàng rải tiền vàng xuống đường. Quân truy nã dừng lại nhặt vàng rồi mới đuổi tiếp. Ông lại mở túi bạc rải xuống đất. Quân truy nã vì cứ mãi ngừng lại để nhặt bạc nên chậm trễ, để Udena chạy thoát về doanh trại dựng ngoài thành.

Quân lính của Udena trông thấy ông nhiệt liệt đón mừng và hộ tống ông về Kosambi. Sau đó ông tổ chức lễ cưới và tấn phong Vàsuladattà lên ngôi thứ phi.

*

(Còn tiếp)

Nguồn: "[Tích Truyện Pháp Cú](#)" được Thiền viện Viên Chiếu dịch theo bản Anh ngữ "Buddhist Legends" của học giả Eugène Watson Burlingame.